

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317218588
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1317218588.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho ul. č. 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: B. N., C.. XX. XX. XXXX, S. S. P. Č.. XXXXX/Xb, S., o zaplatenie istiny 1. 910, 07 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22. marca 2019, č. k. 21Csp/84/2017 - 65, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1. 418, 01 eur s 5, 05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1. 418, 01 eur od 10. 05. 2015 do zaplatenia, v zostávajúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanej priznal náhradu trov konania v pomere úspechu 48, 48 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 273 ods. 1, § 365 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1, § 504 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. f), § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 30. 04. 2014, § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaná uzatvorila so žalobcom dňa 28. 11. 2014 Úverovú zmluvu Č.. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalobca poskytol spotrebiteľský úver vo výške 1. 500 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť 42 - mi pravidelnými mesačnými splátkami s dohodnutým ročným úrokom 18, 08 % vo výške 47, 43 eur mesačne pri RPMN 36, 30 %, predpokladanej hodnote RPMN 26, 17 %, keď žalovaná splatila z čerpaného úveru celkovo k dnešnému dňu sumu 81, 99 eur v rámci 1. splátky úveru a nakoľko si neplnila povinnosti z predmetnej Úverovej zmluvy, žalobca pristúpil k zosplatneniu celého čerpaného úveru listom zo dňa 16. 04. 2015, a to ku dňu 09. 05. 2015. Uviedol, že je nesporné, že právny vzťah založený predmetnou Úverovou zmluvou je vzťahom spotrebiteľským s odkazom na relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl., Zákona o spotrebiteľských úveroch, Smernice rady ES č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách), z dôvodu ktorého skúmal v prvom rade platnosť predmetnej Úverovej zmluvy zo dňa 28. 11. 2014 v záujme ochrany žalovanej ako spotrebiteľa (v súlade s § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), pričom zistil, že Zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti špecifikované v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., predovšetkým neobsahuje náležitosti podľa písm. f), dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nakoľko tieto náležitosti predmetná Zmluva o úvere podpísaná oboma zmluvnými stranami vôbec neobsahovala, keď termín má v sebe obnášať presné označenie dňa, mesiaca, roku a bolo by v neprospech spotrebiteľa, ak by si mal on sám pracne vypočítavať podľa mesiacov termín splatnosti

úveru a dobu trvania zmluvy, ktorá je jasne daná veriteľovi. Uviedol, že významom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto sa vyžaduje presná časová, teda dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov a pokiaľ samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciónnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určení termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov, pričom Oznámenie veriteľa adresované dlžníkovi o schválení úveru zo dňa 28. 11. 2015 (správne 28. 11. 2014, pozn. odvolacieho súdu) nemožno považovať za riadne uzavretú zmluvu, nakoľko tento listinný dôkaz nie je dvojstranným právnym úkonom s podpismi oboch zmluvných strán, ktoré svojimi podpismi prejavujú vôľu niečo uzavrieť a byť tým viazaný, pričom takýmto platným právnym úkonom je výlučne Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu - žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru podpísaná oboma stranami sporu. Poukázal na skutočnosť, že v predmetnej Úverovej zmluve zo dňa 28. 11. 2014 bola dohodnutá ročná úroková sadzba 18, 08 %, pričom v čase uzatvorenia tejto zmluvy podľa prehľadu Národnej banky Slovenska výška úrokových sadzieb pri spotrebiteľských úveroch od jedného do päť rokov predstavovala ročný úrok 10, 73 % a vzhľadom na neprimerane vysoko dojednanú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru vo vyššie uvedenej Zmluve o úvere v porovnaní s výškou úrokových sadzieb určených NBS s poukazom na § 3a ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., takto vyčíslený zmluvný úrok vyhodnotil ako neprimerane vysoký úrok dojednaný v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho predmetnú zmluvu o úvere v časti povinnosti platenia zmluvných úrokov považoval za absolútne neplatný právny úkon (podľa § 39 Občianskeho zákonníka) s tým, že v prípade absolútnej neplatnosti zmlúv v časti dohodnutej úrokovej sadzby, potom zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru ako jednu z náležitostí (podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) a keďže sa jedná o absolútnu neplatnosť, nemôže chýbajúcu časť zmluvy nahradiť úrokovou sadzbou v tom čase platnou pre obdobné úvery a pri neplatnosti zmluvy v časti úrokovej sadzby, je potom aj nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že žalovaná úver čerpala vo výške 1. 500 eur, pričom žalobcovi zaplatila k dnešnému dňu sumu 81, 99 eur a nakoľko sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu úhrady čiastočnej sumy poskytnutej pôžičky žalobcovi žalovanou, zaviazal žalovanú na zaplatenie žalobcovi rozdielu medzi poskytnutým úverom a sumou, ktorú žalovaná žalobcovi z predmetného úveru uhradila, t. j. na zaplatenie sumy 1. 418, 01 eur (podľa § 497, § 503 ods. 1, § 504 Obchodného zákonníka). Priznanie príslušenstva k istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne omeškaním žalovanej so splnením dlhu odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru s tým, že s prihliadnutím na vyššie uvedené, žalobu v časti zaplatenia sumy 492,06 eur s príslušenstvom ako nedôvodnú zamietol. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v pomere 74, 24 % priznal voči žalovanej ako úspešnej procesnej strane v pomere 25, 76 %, nárok na ich náhradu v čistom pomere úspechu 48, 48 % s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C. s. p.) a navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe vyhovieť aj v zamietajúcej časti a priznať plnú náhradu trov konania. Namietol záver súdu prvej inštancie, že dohodnutá výška úrokovej sadzby je neplatná, nakoľko postupoval v rozpore s ust. 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 a § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. s tým, že § 3a, na ktorý poukázal prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku sa týka sankcií za porušenie povinností spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy (úrok ako odplata za prenechanie peňazí na užívanie nie je sankciou) s tým, že Zmluva bola uzavretá dňa 10. 05. 2015 (dňa 28. 11. 2014, pozn. odvolacieho súdu), kedy bola najvyššia hodnota odplaty 27, 66 % ročne (2 x 13, 83 %), čiže maximálna výška úroku mohla byť do tejto výšky, pričom v Zmluve je dohodnutý nižší úrok, a preto súdom prvej inštancie uvádzaný záver o rozpore úroku s dobrými mravmi je nezákonný. Vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nakoľko neuviedol žiadny zákonný, vecný alebo iný dôvod, pre ktorý by sa výška úroku mala porovnávať s priemernou úrokovou sadzbou bánk, keď takýto postup nemá oporu v zákone. Uviedol,

že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, nakoľko v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, údaj o konečnej splatnosti uzavretá zmluva obsahuje, súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná, a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad bol na ťarchu sporovej strany a zmena zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je účinná od 01. 05. 2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s konečnou splatnosťou nie je možné spájať žiadny následok. Uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo viedlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. novelou č. 279/2017 Z. z. a táto náležitosť bola práve z dôvodu dodržiavania úijného práva vylúčená a jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home credit Slovakia, a.s. c/a I. S. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov s tým, že ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Poukázal na skutočnosť, že ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona, čo vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01), rozhodnutie Konstantinos Adeneler C-212/04 a vytkol súdu prvej inštancie, že sa po právnej stránke nesprávne vysporiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru a zároveň namietol aj skutkové závery súdu prvej inštancie o tom, že uzavretá zmluva neobsahuje uvedenie konečnej splatnosti úveru, ktorá bola splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

3.

Žalovaná, ktorej súd prvej inštancie doručil odvolanie žalobcu na vyjadrenie na adresu evidovanú v Registri obyvateľov (§ 106 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) dňa 13. 05. 2019 (§ 111 ods. 3 C. s. p.), sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 C. s. p. a § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. Z. v znení účinnom od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol z dôvodu, že úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý Zmluvou o revolvingovom úvere číslo 8500091340 uzavretej dňa 28. 11. 2014 je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f), i) a k) zák. č. 129/2010 Z. z. neobsahuje náležitosti (neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru).

6.

Z obsahu žaloby žalobcu, ktorú na súd prvej inštancie podal dňa 30. 11. 2017 vyplýva, že sa domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 1. 910, 07 eur s 5, 05 % úrokom z omeškania od 10. 05.

2015 do zaplataenia, nakoľko na základe Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500091340, bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1. 500 eur, ktorý sa zaviazala zaplatiť 42 mesačným splátkami v sume 81, 99 eur, z ktorej výška mesačnej splátky úveru predstavovala sumu 47, 43 eur, z toho istina sumu 35, 71 eur a z toho úroky 11, 72 eur, pri výške percentuálnej miere nákladov (RPMN) úveru 26 %, ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 18, 08 %, ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5, 05 %.

7.

Súd prvej inštancie dospel preto k správne právnemu záveru, že Zmluva, ktorú strany sporu uzavreli má povahu spotrebiteľskej zmluvy a keďže jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z. z. a zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.

8.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

10.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

11.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť; jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je síce nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

12.

Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyjadreného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z. bolo prebrať do právneho poriadku Slovenskej republiky Smernicu 2008/48/ES. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h), písm. i) Smernice 2008/48/ES zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k

jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru pre účely splatenia a v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. nemožno vyvodiť, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48/ES, pričom účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES.

13.

Vychádzajúc z účelu a zmyslu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky, nakoľko pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne interpretovať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

14.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia, pričom zákonom č. 279/2017 Z. z. zo dňa 12. 10. 2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 01. mája 2018 slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a", čím sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom, ktorý síce nemôže nahradiť absenciu výslovného znenia zákona avšak vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/04 zo dňa 04. 07. 2006, rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-456/98, zo dňa 13. 07. 2000, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11. 10. 2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016).

15.

Z uvedeného preto vyplýva, že v zmluvách dojednaných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky) a pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je nutné a možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Eurokonformná interpretácia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje teda dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, nakoľko účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej - ktorej anuitnej splátke (ktorej výška je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby, čo napokon vyplýva aj z ust. § 9 ods. 3, 5 zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých túto informáciu môže dlžník získať kedykoľvek v priebehu trvania zmluvy, bezplatne.

16.

Odvolacím súdom zvolená eurokonformná interpretácia ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v plnej miere korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (uznesenie

Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017), ako najvyššej súdnej autority, ktorá plní nezastupiteľnú funkciu pri usmerňovaní (regulovaní) aplikačnej praxe súdov a odstraňovaní rôzneho výkladu zákonných ustanovení.

17.

Vo vzťahu k náležitostiam zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý vyžaduje, aby bola v zmluve uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, sa odvolací súd stotožnil s námietkou žalobcu, že Zmluva túto náležitosť obsahuje, keď z nej vyplýva, že dlžník bol povinný poskytnutý úver splácať v pravidelných mesačných splátkach, s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 01. 01. 2015 a poslednej splátky dňa 01. 06. 2018, pričom takto vymedzené obdobie trvania záväzku dlžníka je zároveň dobou trvania zmluvy.

18.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

19.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

20.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).